

Phần 17

Chương 49

Ngón tay Nhậm Tư Đồ cứng ngắc mở cửa, khuôn mặt biểu cảm động lòng người trên màn hình rớt cuộc cũng biến mất.

Nhậm Tư Đồ điều chỉnh lại hô hấp một chút, mới thành công không để rơi ống nghe, cô đeo ống nghe lại.

Cô đứng yên tại chỗ, Thời Chung đã lặng lẽ đi tới sau lưng cô, vì an ủi cô mà anh đặt hai tay lên bả vai cô, lòng bàn tay thoáng dùng thêm lực: “Chờ bọn họ đi hết, anh sẽ từ từ nói chuyện rõ ràng với em.”

Lời nói của anh làm cho Nhậm Tư Đồ lâm vào trong tình cảnh mâu thuẫn trước giờ chưa từng có... hoặc có thể nói là khủng hoảng. Trong đầu cô đã hiện ra rất nhiều khả năng.

Nếu như anh nói dối với cô, phủ nhận toàn bộ sự thật từ trong miệng ông Tần, cô có nên lựa chọn lừa dối bản thân mình lựa chọn tin tưởng?

Nhưng nếu anh thẳng thắn, đem đầu đuôi ngọn nguồn nói ra, đem một tia lừa mình dối người của cô đập tắt, thì cô nên làm gì đây?

Nhậm Tư Đồ đang lún sâu vào mâu thuẫn của bản thân, dường như không còn cách nào kiểm chế thì trong không gian yên lặng truyền đến tiếng “Đình”. Thang máy đã tới.

Cửa thang máy trước mắt chậm chạp mở ra, người ở trong thang máy đối diện với cô chính là Thẩm Thấm, Nhậm Tư Đồ cũng không biết bước tiếp theo nên làm cái gì.

Cô gạt tay của Thời Chung đang để trên vai mình, trực tiếp đi tới thanh máy, không quay đầu lại nói với Thời Chung: “Em về trước, cho em một chút thời gian yên tĩnh, bây giờ em không biết phải giải quyết vấn đề này sao cả.”

Lúc mấu chốt như này Nhậm Tư Đồ lựa chọn tạm thời trốn tránh. Ở bên kia, Thẩm Thấm vừa đi ra khỏi thang máy nhìn thấy cảnh này, gương mặt chột buồn bực, ánh mắt nhìn về phía người cô tin cậy nhất -

Thẩm Thấm cứ như vậy mà nhìn về phía Thời Chung, quan sát cẩn thận từng li từng tí, điều này làm cho trong lòng Nhậm Tư Đồ trong nháy mắt mà lạnh đi. Bước chân của Nhậm Tư Đồ đi về phía thang máy không nhìn được mà nhanh lên mấy phần.

Thời Chung rớt cuộc không thể nhìn được nữa quát lên: “Đứng lại.”

Trước nay anh chưa bao giờ dùng ngữ điệu này nói chuyện với cô, bước chân Nhậm Tư Đồ khẽ dừng lại, vừa đứng lúc cô sắp lướt qua Thẩm Thấm.

Thời Chung tiên lên nắm lấy tay Nhậm Tu Đồ, để đề phòng cô một lần nữa lại đem tất cả buông xuôi, lo lắng cho bản thân mình mà trốn tránh. Đồng thời ánh mắt Thời Chung cũng nhìn về người phía sau lưng Thẩm Thấm là Tiểu Từ mà nói: “Làm phiền cậu đưa ông cụ về nhà trước.”

Tiểu Từ mặc dù chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại như thế nào, nhưng vẫn gạt đầu một cái với Thời Chung, tiếp theo liền bước thật nhanh vào trong nhà, cố gắng mời ông cụ đi.

Việc đã đến nước này, ông cụ Tần tự nhận thấy cũng không còn cần thiết phải ở lại nữa, ông đi theo Tiểu Từ về phía thang máy, lúc đi ngang qua Thẩm Thấm liền dùng lời nói sâu xa mà dạn dò Thẩm Thấm: “Nha đầu, con phải đấu tranh cho ta biết hay không, đừng quan tâm những lời Thời Chung nói, con chính là con, mà thật ra thì con tuyệt đối không thua kém bất kỳ người phụ nữ nào.” Nói xong ông cụ không quên liếc xéo Nhậm Tu Đồ một cái.

Cho đến lúc này dường như Tiểu Từ mới hiểu rõ được tình huống hiện tại, ông cụ luôn nói năng không che đậy, lại đặc biệt bảo vệ người đối xử tốt với ông. Nhìn thấy Nhậm Tu Đồ bị ông cụ dùng ánh mắt khinh thường liếc làm cho cứng mặt, Tiểu từ cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể khuyên Nhậm Tu Đồ một câu: “Nhậm tiểu thư, cô và A Chung có vấn đề gì thì từ từ ngồi xuống mà giải quyết, A Chung toàn tâm toàn ý đối với cô, tôi là người ngoài cũng nhìn thấy rất rõ ràng.”

Lúc trước Nhậm Tu Đồ có nghe nói Thời Chung và Tiểu Từ có giao tình sâu đậm, mặc dù Thời Chung luôn gọi anh ta là “Tiểu Từ” “Tiểu Từ”, nhưng lại hoàn toàn không giống như là sai bảo thuộc hạ mà tại vì Tiểu Từ vốn rất không thích cái tên của mình, cho nên vì hai người là anh em tốt của nhau nên liền gọi là Tiểu Từ.

Tiểu Từ học đến năm thứ hai của đại học thì nghỉ và theo Thời Chung ra ngoài xã hội lăn lộn, cũng lúc đó vì sơ ý mà thiếu chút nữa con mắt trái bị mù, cũng vì vậy mà bố mẹ Tiểu Từ đặc biệt không thích Tiểu Từ và Thời Chung ở gần nhau. Thời Chung vì thế mà hết sức áy náy với anh ta, cho nên mặc dù hôm nay Tiểu Từ trên danh nghĩa là tài xế của ông cụ Tần nhưng trên thực tế vẫn được đối xử như một Tổng giám ở Trung Hâm.

Nhưng...

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thấm thì Nhậm Tu Đồ đã có cảm giác cô gái này có tình cảm với Thời Chung.

Kết quả là sự thật đã chứng minh, cô gái này không phải chỉ là thích. Mà là đã không còn kiềm chế bản thân được nữa rồi.

Mà lúc nghe thấy ông cụ Tần nói câu kia: “Dù sao ta chỉ biết một chuyện, anh cùng với Thẩm Thấm đã xảy ra quan hệ, anh phải có trách nhiệm với con bé.” Thì trong nháy mắt thân thể Thời Chung chợt trở nên cứng ngắt, rõ ràng là

ông cụ nói cho Nhậm Tư Đồ biết, anh và Thẩm Thấm nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Sau khi Tiểu Từ cùng ông cụ Tần rời khỏi, trong căn hộ chỉ còn có ba người, Thời Chung rốt cuộc cũng có thể đơn giản giải quyết vấn đề thật ra thì chỉ cần ông cụ không có ở chỗ này náo loạn, đây chính là điều kiện đầu tiên để có thể giải quyết chuyện này

“Thẩm Thấm, hiện tại tôi cần cô giúp một chuyện, ông cụ đang hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta cho nên chạy tới đây náo loạn, làm cho cô ấy hiểu lầm.” Thời Chung đưa mắt nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Nhậm Tư Đồ: “Hơn nữa cô ấy còn không đồng ý nghe tôi giải thích. Nếu như cô ấy không chịu nghe tôi nói vậy thì cô đến giải thích đi, cô nói cho cô ấy biết, chúng ta rốt cuộc có xảy ra quan hệ hay không?”

Thân thể Thẩm Thấm khẽ run lên, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thời Chung, giống như là sắp khóc, cuối cùng liếc mạng cắn môi dưới, chậm rãi cúi đầu nói: “Thật xin lỗi...”

“...”

“Em không muốn lừa dối cô ấy. Và... cũng không muốn lừa gạt bản thân nữa.”

Giọng nói Thẩm Thấm ngừng trong nháy mắt, Nhậm Tư Đồ cảm nhận được trái tim mình cũng ngừng đập theo giọng nói lạnh lẽo kia. Nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là giận dữ, mà chỉ là cười lạnh. Cứ như vậy khóe môi dâng lên nụ cười lạnh, liếc nhìn Thời Chung một cái.

Người đàn ông này vậy nhưng cũng cười lạnh, chỉ là ý nghĩa của nụ cười lạnh này như thế nào Nhậm Tư Đồ đã vô ý hiểu rõ, cô muốn rút tay mình khỏi tay anh, rời khỏi đây.

Lúc này Thời Chung cũng không muốn cản nữa. anh từ từ buông lỏng bàn tay cô ra, mặc cho cô rút tay về.

Nhậm Tư Đồ cũng không quay đầu lại mà bước nhanh về phía thang máy, nhấn nút thang máy, bàn tay cô run run. Thang máy rất nhanh đã mở ra, cô đang muốn bước vào thì giọng nói của Thời Chung vang lên từ sau lưng

Trong giọng nói của anh không hề có bất kỳ sự ám áp nào: “Em còn bước đi nữa, hai chúng ta hoàn toàn kết thúc.”

Sẽ không còn níu kéo, sẽ không còn vờn bắt đùa giỡn, cũng sẽ không còn bất kỳ cái gì nữa...

Nhưng người phụ nữ này vẫn tiếp tục bước đi.

Tình cảm của cô đối với anh không thể bằng đôi ba lời nói của những người bên cạnh. Sự quan tâm của cô đối với anh đã không còn đủ để níu kéo cô lại nghe lời giải thích. Thời Chung không nhận được lại cười lạnh một tiếng.

Anh xoay người, đi thẳng vào trong nhà.

Ánh mắt Thâm Thâm vẫn dõi theo bóng lưng của anh, hàm răng cắn lên môi một hồi lâu sau đó đi theo. Nhưng cô lại nghe thấy bước chân của anh chợt dừng lại.

Anh không quay đầu Nhìn Thâm Thâm một cái, chỉ lạnh lùng ném cho cô một câu: “Cút.”

Sau khi nói xong, anh lại khôi phục bộ dạng máy móc, đi về phía ghế salon.

Thâm Thâm rớt cuộc cũng không nhìn được nữa mà hét lên: “Mỗi người đều có thứ mình muốn tranh đoạt, em liều mạng muốn giành giật anh, còn cô ta thì sao? Một chút xíu ý nghĩ giành giật cũng không có, dễ dàng từ bỏ anh như vậy. Cô ta căn bản cũng không quan tâm anh... anh rớt cuộc muốn hèn mọn đến mức nào mới có thể hiểu, cô ta không xứng với những gì anh dành cho.”

Anh vẫn không muốn nhìn thẳng vào vấn đề, cứ như vậy mà bị tiếng khóc lóc oán giận của Thâm Thâm làm phiền, trong nháy mắt đã bộc phát mọi chuyện ra bên ngoài. Khóe miệng Thời Chung chợt biến mất nụ cười, trên sàn nhà còn có những mảnh vụn của ly nước bị ném vỡ. Thời Chung không có phản ứng gì, cứ như vậy đi chân trần đạp lên những mảnh vụn thủy tinh kia.

Thâm Thâm nói xong câu cuối cùng, liền trở nên nghẹn ngào, người đàn ông này thủy chung vẫn quay bóng lưng lạnh lùng về phía cô. Thâm Thâm dùng sức lau đi nước mắt, muốn bước tới một lần nữa, nhưng khi cô chuẩn bị bước tới, liền bị âm thanh lạnh như băng cản lại: “Cút. Tôi không muốn lặp lại lần thứ ba.”

Thình thoảng Nhậm Tư Đồ vẫn suy nghĩ lại về thời điểm đó, nhưng thật ra cô cũng có chút không dám tin, khoảng thời gian cô rời khỏi nhà của Thời Chung cho đến giờ đã một tháng.

Trong một tháng này, trừ hai tuần lễ đầu cô sống không bằng chết, thì Nhậm Tư Đồ phát hiện ra bản thân mình trôi qua cũng không tệ lắm.

Hôm nay Nhậm Tư Đồ ngồi suy nghĩ lại chuyện đã qua, cô cảm thấy, lần trước bản thân mình nóng nảy đứng ngồi không yên, có lẽ bởi vì cô cảm thấy bản thân mình thiếu nợ người đàn ông kia quá nhiều, làm cho cô cảm thấy áy náy, muốn đền bù cho anh.

Còn về phần tại sao lần này cô lại bình tĩnh được như vậy... Chẳng lẽ bởi vì những cảm động và những thiếu nợ của bản thân, còn có tình yêu cô dành cho anh chỉ đủ để làm cho cô đau lòng hai tuần lễ?

Không chỉ là tâm tình thay đổi mà còn có cả thời tiết. Mùa xuân hình như vừa mới đến không được mấy ngày mà mùa hạ đã chính thức thay thế, cô đem đồng quần áo vừa dày vừa nặng ở trong tủ ra dọn dẹp, trong đó còn có cả quần áo mà Thời Chung mang đến đây nhưng chưa kịp mặc cũng được cô dọn dẹp xử lý xong sau khi cô rời khỏi nhà anh, anh cũng chưa bao giờ liên lạc với cô, vì

vậy cô cũng không cần giữ lại đồ đạc của anh ở nơi này. Nhậm Tư Đồ thấy anh im lặng thì cho rằng anh đã ngầm đồng ý cho phép cô xử lý đồ đạc này.

Lúc Tôn Dao đang ở trường quay gọi điện thoại cho Nhậm Tư Đồ trong hai tuần đầu thì vẫn cố gắng tránh nhắc đến người đàn ông kia, chỉ là sau đó Tôn Dao cũng dần dần phát hiện Nhậm Tư Đồ cũng không quá đau lòng như trong tưởng tượng của cô thì lúc này mới dám thảo luận về người đàn ông đã biến mất trong cuộc đời Nhậm Tư Đồ: “Cậu rốt cuộc đã hỏi rõ hay chưa, rốt cuộc hai người bọn họ lên giường trước khi hai người cậu quen nhau hay là sao? Nếu như là sau khi hai người quen nhau, vậy cậu càng phải quyết liệt, chấm dứt càng sớm càng tốt. Còn nếu như là trước đó, anh ta là một người đàn ông độc thân, có nhu cầu về tình dục, đi tìm phụ nữ độc thân qua đêm thì có vấn đề gì về đạo đức đâu.”

Nhậm Tư Đồ tự nhận tâm tình bản thân sau khi chia tay thì cũng không tệ lắm, nhưng sau khi nghe Tôn Dao nói xong những chuyện đau lòng này, cô vẫn nhịn không được mà muốn trốn tránh: “Thôi, đừng nhắc tới chuyện này nữa, vai diễn của cậu sao rồi?”

Nhậm Tư Đồ lo lắng thay cho cô: “Thân thể cậu chịu nổi sao?”

“Thật ra thì tớ cũng may, chỉ hơi mệt mỗi một chút thôi, chỉ là người đóng thế của tớ thì thật sự thể thảm, ngày mai tớ phải quay cảnh bay nhảy hai ba lượt, còn có cảnh châm lửa đốt cung điện nữa mà người đóng thế còn phải chạy từ trong đám cháy chạy ra. Ai...”

Có lẽ do lâu lắm không gặp ác mộng cho nên Nhậm Tư Đồ ngủ rất lâu, chìm trong giấc mơ đó mà không thể nào thoát ra được.

Trong giấc mơ khắp mọi nơi đều là lửa, cô giống như chỉ là một người đứng bên lề quan sát, không hề có một chút cảm giác nóng nực nào, nhưng thật kỳ lạ là hình như mỗi ngọn lửa đều đang hướng về phía cô.

Mới lúc đầu nơi diễn ra hỏa hoạn trông giống như một cung điện xa lạ nhưng trong nháy mắt nó lại biến thành cái nhà trọ mà suốt đời có lẽ cô cũng không quên được.

Lúc này Nhậm Tư Đồ rốt cuộc có thể hoàn toàn xác định bản thân mình chỉ là người đứng xem, bởi vì cô nhìn thấy trong căn hộ hỏa hoạn này một thân hình đang đau khổ giãy giụa trong làn khói cho đến khi bất tỉnh... Đó chính là cô trong quá khứ.

Nhậm Tư Đồ chợt tỉnh lại.

Trán cô đổ một tầng mồ hôi, nhưng lại không muốn lau mặc kệ ồ hôi chảy xuống mắt. Cô ngồi trên giường sững sốt mấy giây, đột nhiên muốn đi xuống giường tìm đồ, cứ như vậy mà cả thân thể ngã xuống dưới đất. Cô lão đảo bò dậy, cả người đều vô lực. Thật ra thì Nhậm Tư Đồ không biết mình muốn tìm cái gì lúc này, cho đến khi cô vô thức kéo cánh tủ quần áo ra

Nhậm Tư Đồ ý thức được mình muốn tìm gì. Nhưng tủ quần áo to lớn trước mặt cô lại trống rỗng một khoảng. Quần áo của Thời Chung đã sớm bị cô bỏ đi.

Trong một đêm khuya tĩnh lặng, một giây phút yêu ớt kích động, cô muốn tìm kiếm một chút mạnh mẽ nên đã tự tay vứt bỏ hết chúng đi.

Cho đến giờ phút này Nhậm Tư Đồ mới chính thức hiểu ra rốt cuộc mình đã đánh mất cái gì.

Cũng vào giờ phút này Nhậm Tư Đồ mới biết hai tuần lễ đau lòng lúc đầu lại trở về, nhanh chóng xâm chiếm cả thân thể cô. Cô từ từ buông cửa tủ, dựa lưng vào tủ từ từ trượt xuống mặt đất, che miệng khóc lớn lên.

Lần trước khóc bởi là ở bên ngoài phòng xử án, nơi đang xét xử mẹ cô.

Lần này, nước mắt rơi bởi vì cô đã tự buông tay đánh mất...tình yêu của bản thân.

Sau khi khóc cả một đêm, sáng hôm sau cô vẫn dậy sớm như thường lệ, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, trang điểm che đi đôi mắt thâm quầng, sau đó đưa Tầm Tầm đi học, cuối cùng tự lái xe đi làm.

Đúng, tất cả vẫn diễn ra như bình thường, chỉ là mỗi lần nhìn vào điện thoại cô luôn hy vọng sẽ thấy dãy số ấy hiện lên.

Nhậm Tư Đồ cho xe dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm dưới phòng khám bệnh. Trước khi xuống xe cô nhìn cái điện thoại đang sạc một lần, cô cảm thấy do dự, sau đó rút điện thoại ra thật nhanh rồi bỏ vào giỏ xách.

Nhậm Tư Đồ đưa tay ra đóng cửa xe. Cô tin tưởng ngày hôm nay sẽ trôi qua như những ngày trước kia.

Cứ theo lẽ thường mà tiếp đón bệnh nhân, theo lẽ thường đi ăn cơm trưa, theo lẽ thường mà nghe Mạc Nhất Minh chọc gheo, theo lẽ thường...

Chỉ là Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ngờ, khi cô còn chưa đi vào phòng khám bệnh thì đã nhìn thấy Thẩm Thấm đứng ở đó.

Thẩm Thấm đứng dựa vào bức tường bên cạnh, cúi đầu. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy cô ta nhưng cũng không dừng bước, bất ngờ Thẩm Thấm ngẩng đầu lên.

Sắc mặt của Thẩm Thấm không tốt, Nhậm Tư Đồ tin chắc là vào giờ phút này sắc mặt của cô cũng không hề tốt, nên cô lựa chọn xem như không nhìn thấy Thẩm Thấm. Cô thu hồi ánh mắt, tiếp tục bước vào đi phòng khám bệnh.

Giọng nói rung rẩy của Thẩm Thấm gọi cô lại: “Bác sĩ Nhậm.”

Bước chân Nhậm Tư Đồ vẫn không dừng lại, Thẩm Thấm thấy cô ngày càng đi xa cô ta thì trở nên hoảng hốt, liền chạy lên nắm lấy tay áo Nhậm Tư Đồ: “Bác sĩ Nhậm, cô có thể tới gặp anh ấy một chút không?”

Nhậm Tư Đồ chợt dừng bước chân lại.

Cô quay đầu lại dò xét vẻ mặt cấp bách của Thẩm Thấm, trông lòng nhất thời dâng lên một dự cảm xấu, giọng nói run rẩy của cô vang lên: “Anh ấy...đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Thấm vô lực lắc đầu một cái, nhưng lại sợ Nhậm Tư Đồ lại bỏ đi, cho nên liền dừng lại vội vàng nói tiếp: “Nếu như cô tiếp tục không gặp anh ấy, tôi sợ chắc chắn anh ấy sẽ xảy ra chuyện.”

“**C**ô có biết tại sao tôi ghét cô nhiều như vậy không? Cô rõ ràng là không mất cái gì nhưng lại được anh ấy yêu rất nhiều, còn tôi rõ ràng đã bỏ ra rất nhiều, nhưng anh ấy lại chỉ vì cô, mà đuổi tôi đi...”

“Cho nên lúc đó tôi mới nhất thời tức giận, cố ý nói ra những lời như vậy để cho cô hiểu lầm...”

“Nếu như cô thật lòng thương anh ấy, thì sẽ không bỏ anh ấy lại một mình mà ra đi. Tôi hy vọng anh ấy rốt cuộc cũng có thể hiểu ra đạo lý, quý trọng người quan tâm anh ấy chứ không phải là tự hành hạ bản thân...”

“Lúc mới biết anh ấy, có một lần anh ấy ngồi uống rượu với Tiểu Từ, tôi nghe thấy anh ấy nhắc đến ‘cô ấy’, lúc ấy tôi căn bản không biết ‘cô ấy’ là ai, cho đến năm ngoái...”

Một hôm anh ấy uống rất say, mà tôi thì lại rất thích anh ấy, tôi lại không ngại là người qua đường, nhưng mà trong lòng ấy lúc nào cũng chỉ có người kia mà thôi.

“Anh ấy không hề đụng đến tôi, hôn cũng không hôn mà đẩy tôi ra...”

“Cô có biết lúc đó anh ấy đã nói những gì không?”

“Anh ấy nói, cho dù cả đời cũng không tìm được cô ấy, thì tôi cũng không thể nào thay thế cô...”

Chương 50

“**C**ô có biết lúc đó anh ấy đã nói những gì không?”

“Anh ấy nói, cho dù cả đời không tìm thấy cô thì tôi cũng không thể nào thay thế được cô...”

Tình cảm này còn bao nhiêu cơ hội vẫn hồi đây?

Tôn Dao cho Nhậm Tư Đồ đáp án: “Không.”

“ ... ”

“Cậu ngẫm lại xem, anh ta bị cậu gán cho tội lớn như vậy, suốt một tháng cũng không tới tìm cậu, rõ ràng là hoàn toàn thất vọng với cậu rồi, không muốn phí sức giải thích với cậu nữa.”

Thật ra thì đây cũng là đáp án trong nội tâm của cô, nhưng luôn có một thanh âm khác chiếm ưu thế: “Nhưng Thẩm Thẩm nói một tháng này anh ấy đều ở lại làm thêm giờ, cũng sắp xếp rất nhiều xã giao, ban ngày về nhà thay quần áo rồi lại tiếp tục trở lại công ty, suốt ngày hút thuốc, dù mình không đến để hợp lại thì cũng phải thay đổi tình trạng bây giờ của anh ấy, bằng không một ngày nào đó anh ấy nhất định sẽ chết mất.”

Nhậm Tư Đồ nói xong, Tôn Dao ở đầu dây bên kia liền không nhin được mà thở dài. Cô cảm giác được mình có thể đọc lên ẩn ý của Tôn Dao: Nhiệt duyên đây mà...

Có lẽ Thời Chung thật sự muốn thoát khỏi nghiệt duyên này, bởi vì đến hôm nay Nhậm Tư Đồ vẫn không thể liên lạc được với anh.

Gọi điện thoại đến nhà anh thì người giúp việc trả lời: “Xin lỗi Nhậm tiểu thư, Thời tiên sinh không có ở nhà.”

Nhớ lại lần trước người giúp việc cố ý tiết lộ chuyện Thời Chung nghỉ phép về nhà với cô chắc hẳn việc chủ động tiết lộ hôm đó và giữ kín như bưng ngày hôm nay đều do Thời Chung dặn dò.

Gọi đến điện thoại riêng và điện thoại công ty của Thời Chung thì đều do thư kí Tôn nghe, cậu ta cũng chỉ nói một câu: “Nhậm tiểu thư, cô đừng làm khó tôi, bây giờ Thời tổng thật sự rất bận, không có thời gian nhận điện thoại của cô đâu.”

Thậm chí Nhậm Tư Đồ còn ở lại nhà anh một đêm cũng không thấy anh về, chỉ có thể tự rời đi.

Cái gì gọi là tự tạo nghiệt không thể sống? Chính là Nhậm Tư Đồ, cô đã ném tất cả đồ trong tủ của anh đi rồi, bây giờ muốn mượn có đến lấy đồ cũng không được.

Cuối cùng vẫn là Tôn Dao nói cho cô biết Thời Chung: “Anh ta đang ở câu lạc bộ giải trí, sẽ không rời đi ngay. Không phải cậu muốn đến đó chứ?”

Nhậm Tư Đồ cúp điện thoại, liếc nhìn dòng hồ, mười một giờ rưỡi, cô đã nằm trên giường trần trọc trên giường một canh giờ rồi, cũng may là chưa ngủ. Cô rời giường thay quần áo, đến phòng của Tầm Tầm, nó đã ngủ say trên

giường, Nhậm Tư Đồ lúc này mới rón rén đóng cửa phòng, rồi đi với tốc độ nhanh nhất, lái xe chạy thẳng tới câu lạc bộ kia.

Thẩm Thấm đã sớm chờ cô ở đại sảnh.

Hai cô gái cùng hồ thẹn với một người đàn ông, có lẽ tình trạng bây giờ của cô và Thẩm Thấm rất giống nhau, rõ ràng là gặp nhau sẽ vô cùng xấu hổ, hai bên cũng không có cảm tình gì nhưng lại không thể không gặp. Thẩm Thấm đã cầm được số phòng, vừa đưa Nhậm Tư Đồ đi qua hành lang chói mắt vừa nói: “Nhân viên bán rượu ở đây biết rõ hơn tôi, cậu ta cũng đã gặp anh ấy, sẽ không nhận lầm.”

Xem ra Thẩm Thấm thật sự rất quen với người ở đây, ngoài khu VIP có an ninh xác nhận thân phận khách hàng rồi mới cho đi, nhưng thấy Nhậm Tư Đồ là Thẩm Thấm đưa tới thì cũng không thèm tra mà cho vào luôn, hành lang của khu VIP lát gạch đỏ cực kỳ phong tình, cả người Tư Đồ cảm thấy bị đè nén, rất nhanh hai người đã ở ngoài phòng, Nhậm Tư Đồ cầm nắm cửa, trong khoảng thời gian ngắn đánh mắt dừng khí đẩy cửa vào.

Thẩm Thấm thấy cô đột nhiên do dự, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc cô một cái, chột đẩy cửa, kéo cô đi vào.

Nhưng vừa bước vào, Thẩm Thấm liền bị một người đàn ông người đầy mùi rượu Huân Thiên lao tới ôm eo: “Cô em này tại sao lại thấy quen mắt thế?”

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, mặt trầm xuống, đang định quát người nọ buông tay thì Thẩm Thấm lại chống vai người kia, trong giọng nói còn mang chút ngọt ngào: “Tôi xin lỗi, chúng tôi đến tìm Thời tổng.”

Đối phương vừa nghe là tới tìm Thời tổng, dĩ nhiên là buông tay, nhưng ánh mắt vẫn không chút kiêng kỵ, nhìn trên dưới đánh giá Thẩm Thấm rồi lại hất mặt nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ tránh ánh mắt của người kia, lạnh lùng tìm kiếm bóng dáng của Thời Chung trong đám quý say. Đến khi cô nhìn tới người đàn ông cuối cùng, người này... Đang hôn một cô gái, hận không thể hòa người ta làm một với mình. Nhậm Tư Đồ mới thấy người kia thân hình cao lớn, đốt ngón tay thon dài nâng mặt vị tiểu thư kia lên thì tim đã đập thành thịch, gần như không chút suy nghĩ níu lấy bả vai người kia, giật cô gái trên người hất ra.

“Cô là ai?” Thấy đối phương xa lạ, người đàn ông không vừa lòng nhìn chằm chằm Nhậm Tư Đồ.

Cô vội vàng nói xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi... Tôi nhận lầm người.”

Đúng vậy, tại sao cô lại hồ đồ đến nỗi nghĩ Thời Chung là loại đàn ông này chứ.

Nhậm Tư Đồ tự gõ đầu mình, vừa nói xin lỗi vừa lui về phía sau, đột nhiên không thể lui được nữa, quay đầu nhìn mới phát hiện người đàn ông vừa ôm Thẩm Thấm đã chặn mất đường lui.

Dù sao đã biết các cô tới tìm ai rồi, người đàn ông này chỉ không chút kiêng kỵ quan sát thôi, cũng không làm gì, chỉ đưa tới một ly Whisky đá: “Bạn của Thời tổng chính là bạn của chúng tôi! Uống một ly đi.”

“Xin lỗi, tôi không uống rượu.”

“Đều là bạn bè mà! Khách khí như vậy làm gì?”

Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa phụ nữ và phụ nữ, Thẩm Thâm có thể từ lưỡng bạt thiên cân¹ dụ dỗ người đàn ông muốn ăn đậu hũ của mình trở về, còn cô... Lại chỉ có thể vạch mặt cùng đối phương, đưa cục diện vào bế tắc.

Bởi vì đối phương kiên quyết muốn nhét ly rượu vào tay nàng nên rượu trong ly đã rót gần một nửa, Thẩm Thâm thấy bên này giằng co không xong, liền tiến đến nhận lấy ly rượu: “Anh à, bạn của em thật sự không biết uống rượu, nếu không thì như vậy đi, em sẽ uống thay cô ấy.”

Người vừa bị Nhậm Tu Đồ phá hoại chuyện tốt cũng đứng lên, có lẽ là bởi vì không ưa cái loại phụ nữ khắp nơi khắp nơi đều nghiêm mặt giả bộ thanh cao, hần cũng lấy một ly rượu, đưa thẳng đến trước mặt cô: “Em gái, vừa rồi em vô duyên vô cớ ngăn anh lại, uống một chén với anh để bày tỏ sự áy náy có được không?”

Nhậm Tu Đồ nhìn hai ly rượu trước mặt mình, thật ra có lúc cô rất hâm mộ cách xử sự của Thẩm Thâm, nhưng cô không học được, tính tình như thế, chỉ sợ cả đời cũng không thể thay đổi, nhưng tình trạng hôm nay, cô càng không phối hợp, hai người kia sẽ càng gây sự, Nhậm Tu Đồ nhìn ly rượu trong tay mình, cắn răng, nâng ly lên uống.

Nhưng ly rượu vừa đến miệng đã bị người khác đoạt đi, Nhậm Tu Đồ kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy một khuôn mặt lạnh lùng dưới ánh đèn mờ ảo đang giơ ly rượu lên, uống cạn rượu trong chén.

Nhậm Tu Đồ còn chưa kịp nói chuyện, người đàn ông kiên quyết nhét ly rượu vào tay cô đã kinh ngạc phát ra tiếng: “Thời tổng?”

Thời Chung trả lại ly rượu cho đối phương, đưa tay nhận lấy một ly khác, vẫn không nói gì uống cạn.

Uống xong thì đặt thẳng ly rượu xuống bàn, gần như ra lệnh với Nhậm Tu Đồ nói: “Ra ngoài với anh.”

Anh cũng không kéo tay cô, nói xong thì quay đầu đi thẳng ra ngoài. Nhậm Tu Đồ nhắm mắt đi theo, người đàn ông phía sau vẫn còn chọc cười thêm một câu: “Ồ, Thời tổng! Đây là ai mà uống giúp tận hai ly thế?”

Nhậm Tu Đồ cho rằng Thời Chung sẽ không trả lời mấy câu hỏi vô nghĩa này, nhưng không ngờ anh lại dừng chân một chút, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Nhậm Tu Đồ, nhàn nhạt đáp lại: “Kẻ thù.”

Ra khỏi cửa phòng, Nhậm Tư Đồ không nói lời nào, anh đi thẳng đến khu hút thuốc, im lặng đốt thuốc, cúi đầu hít hai cái. *diễn đàn lê quý đôn*

Nhậm Tư Đồ vì đuổi theo anh mà thở không ra hơi, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc lá liền nhin không được ho một tiếng.

Bàn tay cầm thuốc của Thời Chung hơi cứng lại rồi vút điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh.

Nhậm Tư Đồ nhìn đóm lửa được dập tắt trong nháy mắt, cảm giác ngọn lửa hy vọng đã tắt trong lòng mình lại bùng cháy: “Thời gian này... Anh có khỏe không?”

“Không khỏe.” Anh không chút do dự đã nói.

Trên người anh không có chút dấu hiệu nào muốn nói chuyện tiếp, Nhậm Tư Đồ nghĩ rất lâu mới có thể bật ra ba chữ: “Em xin lỗi.”

“...”

Anh im lặng rất cuộc là không muốn nói chuyện với cô hay là đợi cô nói tiếp? Nhậm Tư Đồ tình nguyện tin đáp án phía sau: “Em không nghe anh giải thích đã đi là em không đúng. Thầm Thầm đã nói với em rồi, em...”

Nhậm Tư Đồ không biết phải nói tiếp thế nào, có lẽ lúc này không nên nói nhiều lời vô dụng như vậy nữa Nhậm Tư Đồ giơ tay lên nắm cổ tay anh. Cẩn thận từng li từng tí chờ anh đáp lại, hoặc là hất cô ra, hoặc là nắm ngược trở lại cổ tay cô...

Thời Chung cũng không hất cô ra, chỉ lạnh lùng nhìn tay cô.

“Lần này là Thầm Thầm. Sau này vẫn còn Lý Thầm, Trương Thầm, Vương Thầm... Em không yêu anh, bất kỳ lý do gì cũng có thể khiến em vứt bỏ anh.”

Mặc dù anh không hất tay cô ra, Nhậm Tư Đồ vẫn rơi vào khủng hoảng, bàn tay nắm lấy cổ tay anh vô thức dùng lực: “Sẽ không có lần sau đâu, hãy tin em.”

Nhậm Tư Đồ thấy trong mắt anh lóe lên sự ghét bỏ, khi cô còn tưởng là mình bị ảo giác thì anh đã lạnh lùng lên tiếng: “Nhậm Tư Đồ, ngày em rời đi đã khiến anh hiểu ra một chuyện, thật ra bây giờ anh không yêu em, không chỉ không yêu, còn cực kỳ ghét.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình không thể nén được sự tức giận, giọng nói của Thời Chung vẫn không chút dao động: “Anh vẫn yêu, nhưng thật ra là yêu em của năm đó, hoạt bát, trong sáng, vô tư, luôn sẵn lòng tin tưởng người khác, giúp đỡ người khác, sáng chói... Như ánh mặt trời.”

Thời Chung bình tĩnh nhìn người con gái trước mắt, cực kỳ bình tĩnh, bởi vì anh cuối cùng cũng thấy rõ: “Em năm đó và em bây giờ căn bản không phải là một người, là anh đã nghĩ sai, bây giờ anh chỉ sửa chữa lỗi lầm này mà thôi.”

Ngón tay của Nhậm Tư Đồ nhất thời cứng ngắt không còn chút sức lực, không cần anh có bất kỳ động tác gì, tay của cô đã tuột khỏi tay anh.

“Mặc dù quá trình sửa chữa này có chút cực khổ, nhưng dù sao cũng hơn việc đột nhiên phát hiện người mình yêu thật ra lại không tồn tại.”

“ ... ”

“Ôm tạm biệt đi, bạn học cũ.”

Thời Chung nói xong, nhìn cô, hai tay giang ra.

Nhưng anh không phải muốn ôm cô, mà rõ ràng là muốn đẩy cô vào vực sâu vạn trượng. Nhậm Tư Đồ không thể động dậy, anh cũng không đợi cô mà nghiêng người đến, nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Hẹn gặp lại.”

Âm thanh của anh vang lên bên tai cô, lời ít ý nhiều kết thúc, sau đó anh buông cô ra, quay đầu đi khỏi.

Đi lần này, sẽ không gặp lại nữa, đây mới chính là ý nghĩa của câu “Gặp lại” kia.

Chú thích:

1. Tứ lưỡng bát thiên cân: Xuất hiện lần đầu trong Thái Cực Quyền – Vương Tông Nhạc, nguyên văn ý chỉ quyền thuật Thái Cực Quyền là một loại công lực có hàm độ kỹ xảo cao. Tục ngữ thường dùng ‘Tứ Lưỡng Bát Thiên Cân’ để chỉ lực yếu thắng lực mạnh.

Chương 51

Có lúc Tư Đồ sẽ tự lừa dối mình, thật ra thì lần này anh đang thử cô, chỉ là thử ác hơn so với lần trước mà thôi, tàn khốc hơn một chút.

Nhưng hôm nay nhìn bóng lưng hào sảng rời đi của anh, Tư Đồ rút cuộc ý thức được, tất cả đã kết thúc rồi.

Có phải thật vậy hay không thì còn phải chờ sau khi kết thúc mới nhận ra được, mới có thể hối hận giống như cô như bây giờ?

Tư Đồ đứng tại chỗ, cười không nổi, khóc cũng không xong, chỉ cảm thấy đầu óc bị từng chút từng chút hút hết. Cho đến khi một tiếng khóc từ xa truyền đến.

Cũng không biết là người nào đang khóc, càng khóc càng đau lòng, đến khi tiếng khóc biến thành tiếng nấc không thể hô hấp, đứt quãng nghẹn ngào. Bước chân Tư Đồ chậm chậm đi tới, đi qua cái khúc quanh làm cản tầm mắt, thì nhìn thấy Thâm Thâm không có hình tượng chút nào ngồi dưới đất, mặt đầy nước mắt.

Thâm Thâm nhìn thấy giày của cô, ngẩng đầu nhìn cô một cái, xấu hổ cúi đầu. Tư Đồ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Thâm Thâm: “Vừa rồi cô ở đây nghe lén tôi cùng anh ấy nói chuyện?”

Thẩm Thẩm gật đầu một cái.

“VẬY, không phải cô nên vui vẻ sao? Anh ấy cự tuyệt tôi.”

Bởi vì khóc thút thít mà ghen ngào, Thẩm Thẩm nghe cô nói như vậy chợt cười, bất quá là cười khổ: “Tôi vốn rất vui vẻ, nhưng... Nhưng lúc anh ấy đi qua chỗ này, tôi đang muốn hỏi, nếu anh ấy đã quyết định rời xa cô, vậy tôi có thể ở bên cạnh anh ấy không. Thế nhưng anh ấy còn không cho tôi có cơ hội mở lời, đã lên tiếng từ chối tôi.”

“...”

“Ngay cả cô ấy tôi còn không cần, huống chi cô chỉ giống cô ấy vài điểm mà thôi...” Thẩm Thẩm học giọng nói của Thời Chung, nói lại lời lúc nãy, nước mắt rơi như mưa.

Tư Đồ chưa từng nghĩ mình và cô gái này sẽ trở thành người chung chiến tuyến cùng một buổi tối bị cùng một người đàn ông từ chối...

Tư Đồ về đến nhà đã là hai giờ sáng, cô thói quen đi tìm rượu của mình, theo thói quen cho là uống say thì có thể làm tê dại tất cả, chờ hôm sau tỉnh lại có lẽ chuyện gì cũng bị mất, nhưng cô mới vừa ngồi ở bên cạnh bàn ăn rót ỉnh một ly, điện thoại trong túi liền rung .

Là Tôn Dao gọi điện thoại tới.

Mặc dù Tôn Dao chủ động gọi tới, nhưng chờ Tư Đồ vừa bắt máy, Tôn Dao rất kinh ngạc: “Trễ như thế còn chưa ngủ?”

Tư Đồ quơ quơ ly rượu, viên đá lạnh băng trong ly va chạm nhau phát ra âm thanh giòn mà có lực, Tư Đồ cũng không còn hơi sức trả lời. cũng không phải là đau buồn, chỉ là tâm mệt mỏi mà thôi: “Không ngủ được, uống hai chén. Cậu thì sao? Cũng mất ngủ à?”

“Tớ đang đợi cảnh diễn tới nay, nhằm chán muốn chết. Gọi tới xem xem cậu ngủ chưa, không ngủ thì trò chuyện với tớ.” Giọng nói của Tôn Dao cực kỳ có tình thần, mỗi một chữ đều vang vang có lực, “Tại sao đột nhiên lại mất ngủ? Tớ còn cho rằng cậu đã thoát khỏi bóng mà thất tình từ lâu rồi chứ.”

Tư Đồ nghĩ thật lâu, mình làm thế nào để trả lời cái vấn đề này, nghĩ tới nghĩ lui, hình như đáp án cực kỳ đơn giản, hai chữ là có thể nói lên tình hình chung: “Phạm tiện chứ sao. Tớ mới vừa phóng đi tìm hần, nghĩ vẫn hồi kia mà, kết quả bị hần hung hăng dội cho tớ một chậu nước lạnh. Một khi người đàn ông này không thương, quả nhiên rất tinh táo... Không đúng, rất lạnh khốc. Một chút dài dòng đây dựa cũng không có.”

Tôn Dao bày tỏ xin lắng tai nghe.

Tư Đồ nói hết tất cả.

Lúc này khi rời đi, Thẩm Thẩm còn hỏi cô có muốn cùng đi uống rượu hay không, hai người đau lòng tiếp đi uống rượu cũng là một cách phát tiết, nhưng

mặc dù hôm nay Tư Đồ tự nhận mình và cô gái nhỏ này cùng chiến tuyến, nhưng vẫn còn ngăn cách, Tư Đồ không thể nâng ly tâm sự với cô ấy được. Hôm nay có Tôn Dao làm bạn, coi như Tư Đồ không dính giọt rượu, đem việc phiền lòng nói hết ra ngoài, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nghe cô nói nhiều chuyện không vui như vậy, Tư Đồ vỗ trán ngao ngán: “Họ Trâm kia cũng quá bất đạo, đục khoét nền tảng cũng không phải là cô ấy. Làm cho cậu và Thời Chung không được yên thân, chính cô ấy cũng không có được bao nhiêu? Thật là được không bằng mất...”

Dù sao Tôn Dao cũng là bạn thân của Tư Đồ, coi như cảm thấy Tư Đồ xử lý việc này quá hồ đồ, cũng nghiêm chỉnh trách cứ cô, chỉ có thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ trên người Thẩm Thẩm.

Tư Đồ không có nói gì tiếp, thật ra thì trong lòng cô rõ ràng Thời Chung nói rất đúng, coi như không phải Thẩm Thẩm, tương lai cô cũng có thể sẽ bởi vì các loại chuyện con con khác mà hiểu lầm anh, nói cho cùng, trong tiềm thức cô cũng không tin người đàn ông này sẽ chung thủy.

Mặc dù Thời Chung nhiều lần dùng hành động thực tế nói cho cô biết, anh là trường hợp đặc biệt...

Tôn Dao biết Tư Đồ nhiều năm như vậy, rất rõ ràng lúc này Tư Đồ trầm mặc ý vị như thế nào, chỉ có thể nói, “Cũng đúng, hiện tại quay trở lại truy cứu ai đúng ai sai đã không có ý nghĩa.” Nhưng vừa nói xong, Tôn Dao lại không nhận được quay trở lại truy cứu, “Trước đây tớ cũng đã nói với cậu, một tháng anh ta không liên lạc với cậu, nhất định là đã hoàn toàn chấm dứt, cậu còn chạy đi vẫn hỏi, kết quả là chỉ có thể là tự rước lấy...”

“Đừng rắc muối trên vết thương của tớ nữa được không?” Tư Đồ bất đắc dĩ cắt đứt lời cô nói.

“Tớ cũng không phải là Gia Cát Lượng.” Giọng nói của Tư Đồ có chút bức tức, Tôn Dao cách thật xa cũng cảm nhận được, bất đắc dĩ chỉ có thể đổi lời nói, “Bước kế tiếp cậu định làm như thế nào?”

“Không biết.”

Tôn Dao tính tình nóng nảy không cho phép xảy ra cuộc diện như thế này nữa, Tư Đồ còn dùng một câu “Không biết” đem cái gì cũng lấp liếm cho qua, “Cô nãi nãi nhà tôi ơi, cậu không thể tranh giành một chút hay sao? Lần trước hai người giận nhau, hỏi cậu muốn làm thế nào, cậu nói không biết, hiện tại thì sao đây, cũng ‘không biết’ nữa sao?”

Tư Đồ bị cô nói như vậy, chỉ có thể ngửa đầu rót sạch rượu trong chén, mới có thể miễn cưỡng đè nén nước mắt xuống đáy lòng.

Tôn Dao biết trong lòng cô buồn bức, vì vậy chỉ có thể nhẹ giọng trở nên bình hòa một chút sau, mới nói tiếp: “Hoặc là từ hôm nay trở đi, quyết định thật nhanh, quyết định hoàn toàn quên mất hẳn. Hoặc là...”

Trước lời đề nghị của Tôn Dao Tư Đồ không làm được, cô cũng dựa vào bàn năng, níu lấy nửa câu còn chưa nói ra miệng của Tôn Dao nói: “Hoặc là cái gì?”

“Hoặc là...” Tôn Dao mới vừa cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên tức giận bật thốt lên mà thôi, thật ra thì trong đầu không có nghĩ phương pháp thứ hai, nên nhất thời cứng họng nói không được nữa.

Cho đến Tôn Dao vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ đến nên nói như thế nào, “Hoặc là đuổi theo. Quả thật trước đây anh ta rất tốt với cậu, hiện tại lại rất độc ác vứt bỏ cậu không thương tiếc, quan hệ bây giờ của hai người đang ngang nhau. Ở trong mắt của anh ta bây giờ cậu cũng như những người phụ nữ bình thường khác, nên cậu hãy tạo, khơi gợi cảm giác hưng thục của anh ta là được rồi. Đuổi ngược lên đương nhiên tốt, cậu sẽ hiểu được cái gì gọi là vì yêu nên sinh hận, cũng không làm chuyện gì lưu luyến rồi, cũng để cho cậu không phải hối hận và buông bỏ cuộc tình này hoàn toàn, như vậy không phải rất tốt sao?”

Tư Đồ cúp điện thoại. Hoàn toàn uống không trôi ly rượu trong tay, bởi vì bây giờ trong đầu cô vọng về đều là lời nói kia của Tôn Dao.

Đuổi ngược...

Cô làm sao?

Lần trước nếu không phải vì Thời Chung muốn thử cô, một chút chủ động cô cũng không có. Hiện tại trực tiếp từ lấy lòng thẳng làm đuổi ngược?

Trước một khắc, Tư Đồ còn không nghĩ ra được phương pháp gì có thể, sau một khắc Tư Đồ hình như đã hiểu ra được chuyện gì đó, “Pằng “một cái, đem ly rượu để xuống, cầm cái chìa khóa, điện thoại di động cùng ví tiền liền đi ra cửa.

Thời gian đã không còn sớm, đã là thứ bảy rồi, ban ngày kẹt xe phải đi vòng vòng thành phố, bây giờ đường trống một đường chạy thẳng, Tư Đồ đang lái xe thì đột nhiên nghĩ đến, có lẽ trong đời một người luôn luôn vì người kia hoặc chuyện nào đó mà điên cuồng một lần, tựa như cô bây giờ, thật ra thì căn bản không xác định đám người kia còn ở chỗ đó hay không, nhưng cô vẫn muốn xông vào.

Trước cô đi theo Thâm Thâm tới chỗ này thì bảo vệ đập ánh huỳnh quang thông hành ở trên mu bàn tay cô, hôm nay cô dựa vào cái này tiến vào khu VIP, nhanh chóng đi tới cửa ghé lô, Tư Đồ hít đầy một hơi, đẩy cửa đi vào.

Đập vào mắt cũng đã là một căn phòng yên tĩnh. Trừ mấy phục vụ hoặc đang quét, hoặc đem rượu niêm phong cất vào kho, những người khách khác không biết đã đi nơi nào.

Giống như tân tân khỏ khỏ đi lên đỉnh núi, lại bị người ta một chương đẩy xuống, làm cô hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tư Đồ nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy cửa phòng vệ sinh bị người ta kéo ra.

Sau đó, một người đàn ông xem ra cô cũng quen đi ra.

Người đàn ông này vừa mới ới xong, nhắm hai mắt nắm tay cầm cái cửa một hồi lâu, lúc này mới cất bước đi ra toilet, nhìn thấy Tư Đồ, hấn nháy nháy mắt, nhận ra Tư Đồ: “Đây không phải là lão nữ già mồm vừa rồi sao? Tại sao lại trở lại?”

“Thời Chung ở đâu?”

“Tại sao tôi phải nói cho cô biết?” Người này rõ ràng thích xem người khác kinh ngạc, nhất là phụ nữ cố làm thanh cao, “Tôi nhớ rất rõ ràng, cô còn thiếu tôi một ly rượu chưa trả.”

Tư Đồ chẳng thèm tranh cãi cùng loại vô lại này, quay đầu muốn đi, nhưng một giây kế tiếp cô liền thay đổi ý tưởng. Thật ra thì trong lòng tự hỏi, cô kiêu ngạo so với Thời Chung quan trọng hơn sao? Bước chân của Tư Đồ liền không tự chủ được, ngưng lại: “Ý anh là tôi đem nợ tính xong, anh sẽ nói cho tôi biết?”

Đối phương không có gật đầu, cũng là ngầm cho phép. Loại thái độ lập lờ nước đôi này thật ra thì càng giống như là ở đùa bỡn cô, nhưng Tư Đồ đã không có thời gian so đo nhiều như vậy, có lẽ bỏ cơ hội lần này, cô sẽ không có cơ hội nữa, cũng không còn có dũng khí làm những chuyện này.

Tư Đồ bước nhanh đi vào phòng, lấy chai rượu Louis 13 từ phục đang chuẩn bị niêm phong cất vào kho, rót ỉnh tràn đầy, lập tức từ trong phòng được bao đi ra: “Nói lời giữ lời!”

Nói xong liền uống hết.

Rượu mạnh như vậy, đối phương nhìn mà tròn tròn mắt.

Tư Đồ dùng tốc độ nhanh nhất uống xong, nâng ly rượu không còn lại gì hết, ý bảo đối phương chính mình là một giọt cũng không có còn dư lại. Đối phương mắt kinh ngạc, tiếp tục chế nhạo Tư Đồ: “Đây không phải rất tốt sao? Mới vừa tính là cái gì? Còn gạt ta nói không biết uống rượu...”

Tư Đồ căn bản cũng không đáp lời của hấn, tiếp tục nín lấy vấn đề duy nhất mình muốn hỏi: “Anh hiện tại có thể nói cho tôi biết Thời Chung đang ở đâu?”

Đối phương thờ dài, đoán chừng là hoàn toàn chịu thua với một người phụ nữ như vậy, dừng một chút sau, hấn khôi phục nghiêm trang nói: “... Hấn uống say rồi, Tôn bí thư mới vừa đi hấn rồi đi, cũng đã đến bãi đậu xe rồi.”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy người phụ nữ này đem ly rượu nhét vào trong tay mình, quay đầu bỏ chạy thấy thế người đàn ông vừa lắc đầu vừa im lặng cười, trong lòng càng tò mò: rốt cuộc cô gái này cùng Thời Chung quan hệ như thế nào?

Sáng sớm tỉnh lại.

Thời Chung từ từ mở mắt, ngồi dậy.

Đau đầu đã thành thói quen như vậy, ngược lại anh không thấy khó chịu, chỉ có chút miệng đắng lưỡi khô. Ngay sau đó anh nhìn thấy ly nước trên tủ đầu giường.

Lần này trái lại Thời Chung rất kinh ngạc, Tôn bí thư rót cuộc cũng biết tỉ mỉ một lần, biết chuẩn bị cho người say rượu một ly nước rồi.

Anh cầm ly nước uống một hớp liền nhắm mày lại. Đây là nước mật ong giải rượu, vẫn là đây tuyệt đối không phải là chuyện Tôn bí thư làm ra được.

Thời Chung đang muốn đem ly nước để lại, bên tai liền truyền đến “Ken két” một tiếng, tiếng cửa mở. Thời Chung phóng tầm mắt nhìn, thoáng sững sờ.

Lại là...

Lại là...

Tư Đồ.

Cô thấy anh tỉnh, cũng không có đi tới, chỉ là đứng ở cửa bên, xa xa nhìn anh, âm thanh nhu nhu đúng là cô chưa từng dùng giọng nói như vậy nói chuyện với anh: “Anh ngủ tiếp một lát, em mới vừa nấu xong nồi cháo, lát nữa đem cho anh ăn.”

Thời Chung lại nhíu mi tâm, xác nhận mình không có nhận làm người, giọng nói theo vẻ mặt một đạo nghiêm túc: “Anh nhớ rõ tối hôm qua đã nói rất rõ ràng với em rồi.”

Trong nháy mắt nét mặt Tư Đồ trở nên cứng nhắc.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, người phụ nữ này không biết từ chỗ nào học được da mặt dày đối phó anh: “Không sai. Anh nói vô cùng rõ ràng. Quan hệ trước đây của chúng ta đã thanh toán hết rồi. Cho nên hiện tại, đến lượt em đuổi theo anh.”

Cô dùng giọng nói như đây là chuyện đương nhiên và ánh mắt rất nghiêm túc, Thời Chung bị cô nhìn như vậy, không nhịn được hơi khẽ cau mày.